

Малкото златно птиченце, пратеника на царя на слънцето, съобщило и на старият царь за царкинята, и бѣловласият царь за пръвъ пжтъ заплакалъ, но не съ ледени, а съ горѣщи сълзи.

И всѣка година, прѣзъ врѣмето, когато царкинята се прѣввърнала въ бѣли снѣжинки, слънцето въ леденото царство жарко грѣело, и тамъ нѣмало вече само безкрайна, бѣла зима; но и пролѣтъ, макаръ и къса, но затова пѣкъ толкова по-красива. Леденото дръвче на гроба на умрѣлата отъ тжга царица се покривало съ алени цвѣтове. Първитѣ цвѣтенца изъ трѣвата били бѣли и дребни като снѣжинкитѣ отъ красивата царкиня.

И така царкинята съ своето горѣщо сърдце освободила царството отъ безкрайната зима и отъ студениятѣ чувства на хората, и носѣла щастие въ неговитѣ прѣдѣли.

(Прѣводъ отъ чехски).

